

0720 – 20. juli

Min sjel, lov Herren ... han som forlater alle dine synder. Sal 103: 2–3.

Ja, sier du, jeg skulle nok også kunne tro at jeg hadde syndenes forlatelse, bare jeg ikke hadde en bestemt synd som er både stor og forkastelig!

Du har altså en hemmelig synd som tynger samvittigheten. Dette er nok tungt. Men merk deg selve ordlyden i dagens tekst: «han som forlater alle dine synder»!

Riktignok er det sant at det er en synd som fører til døden, som aldri kan forlates: «spott mot Ånden». Men de som gjør denne synden pleier ikke være blant dem som søker forlatelse for syndene sine. Og nå sier Kristus uttrykkelig at denne synden er den eneste som aldri skal bli tilgitt.

Forøvrig sier han at «hver synd og bespottelse skal menneskene bli tilgitt». Til og med altså så stor synd som bespottelse mot Gud. Ja, de frykteligste synder, som vi ser Herren selv så alvorlig forsikrer: «Om deres synder var røde som blod, skal de bli hvite som snø. Om de er røde som purpur, skal de bli som ull».

Stans nå opp her! Burde du ikke, når du ser hvor sterkt den barmhjertige Gud gir løfter om dette, også gjøre hans vilje og tro ham på ordet? – selv om du ikke kjenner noen som helst stadfestelse på dette i hjertet ditt.

Eller vil du fortsette å kjempe mot Herren, og selv med så store trøstens ord foran deg ikke tro ham? Da kan du komme til å gjøre den grufulle synden at du gjør Gud til en løgner! Vil du ennå et eneste øyeblikk, kald og stiv, gå borte fra din Gud i vantro?

Men, sier du, jeg har en gang også fått forlatelse, og trodd det. Men så har jeg på ny syndet. Gud kan vel ikke til stadighet forlate! Svar: At du har syndet etter at du fikk nåde og tilgivelse, er nok den største synden. Men legg igjen merke til hvordan ordet lyder. Her står ikke han som har forlatt, som om det bare har skjedd en eneste gang. Men; han som forlater, – bestandig og uavlatelig forlater.

Hvis Gud ikke forlater bestandig, ville hans forlatelse være til ingen nytte. Da ble ikke en eneste sjel frelst. For da ville alt og alle være fortapt, fordi det alltid finnes synd i vårt kjød, som også stadig bryter ut.

Her passer Luthers treffende ord: «Fordi det i vårt kjød er en evig synd så lenge vi lever her på jord, og det ingen ende er på feil og forsømmelser, – er det sannelig også nødvendig at vi da også har en evig og vedvarende forlatelse. Så vi ikke på grunn av synden igjen må falle under Guds vrede. Men fordi vi har forlatelsen likevel alltid får bli under nåden». Dette er Guds evige pakt som gjør at synden ikke kan fordømme oss!

Bruk her David selv som bevis. Han hadde gjennom lang tid levd i nåde hos Gud, og han hadde opplevd en helt usedvanlig strøm av Guds nåde over sitt liv. Helt fra sin tidligste ungdom var han velsignet med stor Åndens og Guds ords åpenbarelse. Fra å vokte sin fars sauer ble han utvalgt og salvet til konge over Guds folk. Og etter hvert velsignet med store seire og ære. Han var også en stor Herrens profet.

Men så faller akkurat denne mannen plutselig i to av de mest grufulle synder: hor og mord – «synder røde som blod»! Og merk deg: Dette gjorde denne mest opplyste og benådede mannen. Likevel – ja, likevel fikk han forlatelse! Fikk et herlig løfte og forlatelse. Og det straks han bekjente sine misgjerninger for Herren.

Hva hadde han gjort for å forsone Gud og få forlatelse? Ikke noe som helst! Nei, ikke det aller minste! Han hadde bare, etter stor og langvarig motstand, gjennom nød blitt drevet til å komme fram med sin skam for Gud og bekjenne synden. Og da fikk han straks forlatelse.

Selv sier han: «Så lenge jeg prøvde å fortie det, ble mine ben borttært, idet jeg stønnet hele dagen. For dag og natt lå din hånd tungt på meg. Men jeg sa: Jeg vil bekjenne mine overtredelser for Herren. Og du forlot meg min syndeskyld».

Her ser jeg nå hva Guds evige pakt betyr, og som gjør at ingen synd kan fordømme oss. Her ser jeg at om så syndene er røde som blod, skal de bli hvite som snø, fordi de er rensset i Lammets blod.

Her ser jeg at «Jesu, Guds Sønnns blod, rens oss fra alle våre synder». Her ser jeg at selv når jeg også tidligere har fått nåde og forlatelse, blir synden på ny straks forlatt.

Her trekker jeg den sunne, enkle slutningen at: Har Gud forlatt David, som hadde så stort lys og så stor nåde, og likevel syndet så grovt, da tør jeg ikke et øyeblikk tvile og leve på avstand fra Gud. Da kan, da bør, og da får jeg også tro at han like så sikkert også forlater meg –. Så sant jeg ikke i tillegg også vil gjøre den store synden mot Gud at jeg skulle tro at han, tvert i mot sitt ord, gjør forskjell på folk og ikke holder sitt ord.

Men, Gud bevare meg fra slik en vantro! Jeg er tross alt et menneske, også jeg, likeså vel som David. Jeg er jo også forsonet med Kristi dyrebare blod, – jeg, likeså vel som David!

Og David var en likeså grov synder som jeg. Og når han, på tross av så store synder, fikk nåde, da tør ikke jeg tvile på dette. Ikke minst når den store, barmhjertige Gud selv sier: «Jeg vil ingen synders død», «erkjenn bare din misgjerning!», «om dine synder var røde som blod, skal de bli hvite som snø».